

Standpunt

Reewild in Nederland

Datum : 7 augustus 2015

1. SOORTBESCHRIJVING

1a. Aantallen

Het ree (*Capreolus capreolus*) is een succesvolle wildsoort in Nederland: De afgelopen zestig jaar is het aantal reeën in Nederland vertwintigvoudigd, van ca. 5.000 in 1950 tot ca. 100.000 stuks vandaag de dag. Het ree leeft bij voorkeur in bosrijke omgeving, afgewisseld met open grasland, akkers en houtwallen. In Nederland zien we inmiddels ook reeën in open, bos arme landschappen voorkomen, de zogenaamde veldreeën. Het aantal reeën in een gebied varieert van enkele tot soms wel 20 reeën per 100 hectare.

1b. Gedrag

Het ree is voornamelijk in de schemering actief. Van september tot april is hij voornamelijk 's nachts actief. Van mei tot augustus is hij ook meer overdag actief.

Reebokken (mannetjes) en -geiten (vrouwtjes) hebben het grootste deel van het jaar een territorium. Meestal overlapt het territorium van een bok met dat van een of meerdere geiten. Reeën leven over het algemeen solitair in hun territorium. 's Winters zijn reeën minder territoriaal en komen ze voor in groepen of sprongen van enkele tot soms tientallen dieren.

1c. Voortplanting

De bronsttijd van reeën valt in juli en augustus, maar pas eind december, na een verlengde draagtijd, komt het embryo tot ontwikkeling. Eind mei, begin juni worden 1 tot 2 kalveren geboren. De kalveren worden door de geit in het veld achtergelaten bijvoorbeeld in bossen of in een grasland. Ze zijn geurloos, maar de geit weet ze feilloos terug te vinden. De zoogtijd duurt zes tot tien weken. Jonge kalveren worden zo'n zes tot tien keer per dag gezoogd voor zo'n enkele minuten. Bij oudere kalveren is dat twee tot drie keer per dag. De rest van de tijd zijn de kalveren alleen. Het is voor kalveren de gevaarlijkste periode in hun leven. Het jong blijft bij de moeder tot de volgende worp, waarna het uit het territorium wordt weggejaagd.

1d. Voedsel

Het ree is een "knabbelaar": hij eet bramen, bessen, twijgen, scheuten, knoppen, blaadjes en loten van struiken en bomen als rozenstruiken en coniferen, kruiden, grassen, bladeren, noten, paddenstoelen en landbouwgewassen als tulpen, granen en kroppen(?). 's In jonge eikenaanplant zijn scheuten van eik favoriet voedsel.

1e. Het ree en zijn omgeving

Behalve een toename van het aantal reeën zien we in Nederland ook een toename van trein- en autoverkeer, meer drukte in de groene ruimte door recreatie en intensiever en monotoner landgebruik. Dit leidt tot een sterke toename in het aantal aanrijdingen met reeën (6500-10.000 per jaar), met (letsel)schade en dierenleed tot gevolg. De intensievere recreatie leidt tot meer verstoring en stress. Op sommige plekken wordt het ree door andere wildsoorten zoals dam- en edelherten weggeconcentreerd. Ook worden er frequent reekalveren verwond door grootschalige maaiwerkzaamheden en door loslopende honden.

2. HET BEHEER VAN REEËN

2.1. Doelstellingen

In Nederland wordt de reewildpopulatie proactief beheerd. De doelstellingen van het reewildbeheer zijn:

- het behouden van een gezonde en vitale populatie reewild (dierenwelzijn, inclusief diergezondheid);
 - de preventie van aanrijdingen met reewild (verkeersveiligheid, mensen- en dierenwelzijn);
 - de preventie van schade aan landbouw en natuur (economie, ecologie);
- Het reewild dat wordt geschoten is zeer geschikt voor humane consumptie.

2.2. Preventieve maatregelen

Het reewildbeheer bestaat voor een aanzienlijk deel uit preventieve maatregelen, zoals het plaatsen van reewildspiegels langs autowegen, het uitrasteren van (spoor)wegen, het uitrasteren van kwetsbare landbouw- en natuurgewassen, het aanleggen van wilddakkers, het opsporen en veiligstellen van reekalfjes voorafgaand aan maaiwerkzaamheden en voorlichting over recreatie en verstoring van (jong) reewild. Preventie alleen is echter onvoldoende om de beheerdoelstellingen te bereiken. Het plaatsen van rasters hindert ook andere diersoorten.

2.3. Populatiebeheer

Op basis van draagkrachtberekeningen, aantallen aanrijdingen en schade cijfers worden de reeënpopulaties door jagers gereguleerd d.m.v. afschot. De jagers voeren dit populatiebeheer planmatig uit onder regie van hun Wildbeheereenheid. Het reewildbeheer door de Wildbeheereenheden wordt gecoördineerd door de Faunabeheereenheden. Door middel van een door prof. Van Haften ontwikkeld model wordt berekend hoeveel reeën er maximaal in een gebied kunnen leven zonder dat dit nadelige effecten heeft op de doelstellingen Dierenwelzijn (inclusief diergezondheid), De basis voor deze berekening is een uitgebreide inventarisatie en classificatie van de leefomgeving van het reewild. Door middel van periodieke trendtellingen worden de minimale aantallen aanwezige dieren geteld en wordt gemonitord of de populatie toe- of afneemt of gelijk blijft. Op basis van deze gegevens kan in redelijkheid onderbouwd worden hoeveel reeën er maximaal in het werkgebied van een Wildbeheereenheid kunnen leven. Deze gegevens in combinatie met de huidige en gewenste hoeveelheid aanrijdingen met reewild en de huidige en gewenste schade aan landbouw en natuur, vormen de basis voor het populatiebeheer.

2.4 Valwild

Tot slot zijn er ook jagers en door de provincie aangewezen functionarissen in piketdiensten actief om aangereden reeën op te sporen en indien nodig uit hun lijden te verlossen. Dit wordt door de provincie en/of de Wildbeheereenheden gecoördineerd en gefaciliteerd.

3. STANDPUNTEN JAGERSVERENIGING INZAKE REEWILDBEHEER

- 1.1. Reewild is een gewenst onderdeel van de Nederlandse natuur, omwille de intrinsieke waarde van de soort, omwille van zijn ecologische waarde, omwille van zijn belevingswaarde en omwille van de benuttingswaarde voor de mens.
- 1.2. Wanneer de reewildpopulatie te groot wordt, is dat schadelijk voor zichzelf (dierenwelzijn), voor de andere flora en fauna, voor landbouwbelangen en voor de verkeersveiligheid.
- 1.3. Aanrijdingen met reewild veroorzaken materiële en letselschade voor automobilisten, welzijnsschade voor het reewild (aangereden dieren die niet meteen dood zijn, moederloze nakomelingen na het doodrijden van zogende geiten), Bovendien is doodgereden reewild vaak niet meer geschikt voor consumptie.

- 1.4. Gezien de huidige omvang van de reewildpopulatie en de toenemende trend daarin is beheer daarvan noodzakelijk om de verschillende doelstellingen in de Nederlandse natuur met elkaar in balans te brengen.
- 1.5. Gezien de huidige omvang van de reewildpopulatie is duurzame benutting van het reewild ter verkrijging van voedsel voor de mens verantwoord en gerechtvaardigd.
- 1.6. Het doden van reewild met het geweer is een selectieve beheermethode.
- 1.7. Het plaatsen van rasters om reewild te sturen kan een ingrijpend effect op de leefomgeving hebben en op de verspreiding van kwetsbare diersoorten. Ook wordt de zelfredzaamheid van het reewild ingeperkt, wat resulteert in een aantasting van het welzijn van de reeën.
- 1.8. Het werkgebied van een Wildbeheereenheid is bij voorkeur voldoende robuust en beslaat een zodanige oppervlakte dat het vaak territoria van honderden tot duizend of meer reeën bevat. Daar bevindt zich ook de actuele kennis van de plaatselijke omstandigheden en kan gecoördineerd beheer op maat worden toegepast. Het beheer van reewild is daarom het best geborgd binnen een Wildbeheereenheid.
- 1.9. De werkzaamheden van de jagers worden aangestuurd door de Wildbeheereenheid. De werkzaamheden van de Wildbeheereenheden worden gecoördineerd door de Faunabeheereenheid. De coördinatie door de Faunabeheereenheid omvat ook de preventie van dubbelingen in tellingen en beheer tussen de verschillende Wildbeheereenheden.
- 1.10. De verschillende beheermaatregelen – preventief, populatiebeheer en valwildregime – moeten in onderlinge samenhang in het reeënbeheerplan van de Wildbeheereenheid opgenomen zijn.
- 1.11. Per Wildbeheereenheid worden trendtellingen uitgevoerd en wordt bepaald welk deel van de populaties voor afschot in aanmerking komt om de beheerdoelstellingen t.a.v. dierenwelzijn, verkeersveiligheid en economie en ecologie te behalen.
- 1.12. De jagers verstrekken de benodigde informatie, waaronder afschot- en telgegevens, aan de Wildbeheereenheden. De Wildbeheereenheden verstrekken de benodigde informatie, waaronder afschot- en telgegevens, op geaggregeerd (WBE-)niveau aan de Faunabeheereenheden.